

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Administrador diocesà de Terrassa

La fe és la clau

Aquests darrers anys ens hem anat acostumant a fer servir les claus, i no només per obrir les portes, sinó per a moltes altres activitats que s'han fet habituals a la nostra vida. No sempre les anomenem «claus», també «contrasenyes», que necessitem per a moltes coses.

I resulta que Déu que ens ha creat, ens dona també una clau per viure en el dia a dia enmig de les foscos que ens envolten. És una clau que ens obre el sentit de la nostra vida, de les coses que ens passen a nosaltres i de les que passen també en el món i, fins i tot, per entendre allò que no acabem de copsar.

Aquesta clau és la Fe. Sense la fe no entenem res, no som capaços de res. Sense la fe no ens hi veiem en l'obscuritat, no sabem trobar el camí. Sense la fe fàcilment ens enfonsem com sant Pere en el llac de Tiberíades que, quan Jesús li digué que anés cap a ell caminant sobre l'aigua, va començar a fer-ho sí, però: «en veure que el vent era fort, es va acovardir. Llavors començà d'enfonsar-se i cridà: Senyor, salva'm! A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li: Home de poca fe! Per què has dubtat?» (Mt 14,29-30).

Malauradament, molts homes i dones germans nostres viuen sense fe, en les ombres, en el dubte per no dir en la indiferència també. Però també, malauradament, molts cristians no acabem de creure del tot.

Per això és tan important la clau de la fe. Hi ha qui diu que la fe és fosca però no és així. Tot al contrari, el que és fosc som nosaltres, i la fe és llum per caminar enmig de la foscor. Com diu un salm: «La teva paraula fa llum als meus passos, és la claror que m'il·lumina el camí» (Salm 119,105).

Reconeguem com els apòstols que necessitem més fe, i demanem-la. Un dia ells van anar al Senyor i li van dir: «Augmenta'ns la fe». Ell va respondre: «Només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta morera: Arrenca't de soca-rel i planta't al mig del mar, i us obeiria» (Lc 17,5-6).

La fe no és una teoria, ni molt menys un absurd. La fe és l'adhesió personal de tot el nostre ésser a Déu, un Déu que ens estima i vol el millor per a nosaltres i per al món. Adhesió plena a Ell i al que Ell ens ha revelat, i per tant ens diu ara a nosaltres (*Catecisme de l'Església Catòlica* 176).

Aquesta és la clau que el món necessita, i nosaltres també!

ENTREVISTA

Relleu a *Catalunya Cristiana*

MIQUEL RAMON FUENTES

El Dr. Miquel Ramon, canonge de la catedral de Barcelona i rector de la parròquia de Sant Raimon de Penyafort, ha estat nomenat com a nou director del setmanari *Catalunya Cristiana*, en substitució de Mn. Jaume Aymar. Llicenciat en Bioquímica (UB) i doctor en Filosofia (Pontificia U. Gregoriana), el Dr. Ramon, que és professor de Filosofia de la Natura a la FFC-AUSP, considera que «*Catalunya Cristiana* ha de ser un mitjà d'informació i de formació».

Què representa el nomenament?

Una nova ocasió per a servir el Senyor i la seva Església. La dimensió comunicativa és inherent al missatge i al mètode de l'Evangelí; de manera que és present al centre de l'experiència cristiana. És un goig i un repte poder participar en aquesta tasca evangelitzadora des d'un mitjà com *Catalunya Cristiana*.

És un pas important en el teu camí com a prevere?

Cada prevere, des del lloc on estigui, pot contribuir eficaçment a la santedat del poble de Déu que li és encomanat. Des de la meua experiència crec que *Catalunya Cristiana* ha de ser un mitjà d'informació i de formació. Ja no vivim en un ambient cristià i és important que l'Església es prengui seriosament la formació dels creients per tal de poder donar raó de la nostra esperança enmig del món. Els cristians tenen set de què se'ls desclouin els tresors de l'Evangelí i veure com poden transformar la seva vida.

Quin model de setmanari tens pensat d'implantar?

Cap en concret. L'anirem perfilant mica en mica. Vull escoltar i aprendre de les persones que porten temps treballant en comunicació, així com conèixer altres publicacions i formats. Desitjo que la revista sigui una eina útil per a les persones de totes les edats i que respongui a les seves preguntes i inquietuds.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Per donar sentit a la vida

El nou curs escolar ha arribat. Retorn a l'escola. Les vacances resten enrere. Intercanvis d'informacions del que han estat. Moments de confiança. Retornament amb els amics i amigues. Algunes cares noves a l'aula. També en falta alguna de les del curs passat. La pissarra digital és nova. Conèixer les disposicions a respectar per fer front a la pandèmia i perquè l'escola segueixi sent espai segur. Aula nova i també alguns professors. Conèixer el nou tutor o tutora, els professors de cada matèria, el de Religió... A les escoles es repetiran aquests moments i aquestes situacions.

Ahora tot sembla reprendre la normalitat més habitual. Pels pares creients o inquietos religiosament resta, encara, assegurar la catequesi pels qui s'han de preparar per a la primera comunió i pels qui ja l'han feta. Que no entri en conflicte amb les extraescolars. Amb bona voluntat podem assegurar catequesi i futbol, o flauta, o teatre, o... Assegurar la catequesi o una activitat equivalent tenint ben present que el creixement en edat comporta una evolució personal que no podem ignorar. Els nostres infants, adolescents i jo-

ves no poden créixer amb una fe superficial, poc fonamentada, estancada en la formació inicial que van rebre. Tots, ells també, anem creixent. La visió sobre l'amor, el treball, l'amistat... va evolucionant. Tampoc la fe pot quedar raquítica i poc fonamentada. Ha de créixer en formació, vivència i celebració per arribar a assumir-la com allò que dona sentit a la vida.

La nostra fe es trameta de generació en generació des del temps dels apòstols perquè, al llarg dels segles hi ha hagut homes i dones que amb decisió i coratge l'han anat trametent, en ocasions amb moltes dificultats, sacrificant, fins i tot, la pròpia vida. Testimoniar i trametre la fe amb senzillesa, sense imposicions i també sense complexos. Trametre l'esperança que pot donar sentit a la vida. «He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe» (2Tm 4,7). Ara és el moment de fer-ho nosaltres i de descobrir l'amor de Déu als infants i joves perquè l'assumeixin, perquè coneguin i segueixin els ensenyaments de Jesús i perquè visquin un sentit de pertinença a la fillada del Pare, moguda per l'Esperit.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Todos estamos invitados

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En el Ángelus del domingo 4 de julio, el Santo Padre anunció que, por invitación de las autoridades civiles y de las conferencias episcopales, hoy 12 de septiembre viajaría a Budapest. Su objetivo es participar en la Santa Misa conclusiva del 52.º Congreso Eucarístico Internacional. La celebración eucarística es el centro y la culminación de todos los actos y de los diversos ejercicios de piedad. También anunció que, en los tres días siguientes, desde el 12 al 15, viajaría a Eslovaquia. La comunidad de los creyentes católicos lo celebró y han esperado con gran alegría y cariño la presencia del Papa.

El Papa recibirá a los representantes del Consejo Ecuménico de las Iglesias de Hungría y a los de las comunidades judías. Durante su visi-

ta a Eslovaquia se reunirá con líderes eclesiales y seculares, miembros de las comunidades gitanas y judías.

Todos estamos invitados a unirnos espiritualmente. Un Congreso Eucarístico Internacional es un acontecimiento de la Iglesia Universal. En los congresos, la Eucaristía es celebrada, adorada y vivida.

Todos estamos invitados a mantener viva la llama, con nuestras vidas y en la evangelización y en la irradiación social.

Que María nos ayude a ser más hermanos, unificados en Cristo Eucarístico. «¡Qué tengamos una cita con Cristo en Budapest, que sea Él el compañero radiante de nuestras vidas, que sea Él quien nos traiga optimismo y alegría a nuestras vidas!» (cardenal Péter Erdő).

Lectures de la missa diària i santoral

13. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església. Sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona. Sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 7,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs. Santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sant Robert Belharmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta). Sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Dissabte [1Tm 6,13-16 / Sl 99 / Lc 8,4-15]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ † Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sv 2,12,17-20 / Sl 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. Santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Genar (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. ¿Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. ¿Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: ¿qui em podrà condemnar?

Salm responsorial (114)

R. Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.

Estimo de tot cor el Senyor: / ha escoltat el meu clam / així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus paranys, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida». R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, ¿de què serviria? A un home així, ¿la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tinguessin ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Ves-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, ¿quin profit els faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se'n anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «¿Qui diu la gent que soc jo?». Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, d'altres que sou algun dels profetes». Llavors els preguntà: «I vosaltres, ¿qui diu que soc?». Pere li respon: «Vós sou el Messies». Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà». I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes».

Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangelí, la salvarà».

Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes ni salivazos.

El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Mi defensor está cerca, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos, ¿quién me acusará? Que se me acerque. Mirad, el Señor Dios me ayuda, ¿quién me condenará?

Salmo responsorial (114)

R. Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor: / «Señor, salva mi vida». R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de los vivos. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Podrá acaso salvarlo esa fe?

Si un hermano o una hermana andan desnudos y faltos de alimento diario y uno de vosotros les dice: «Id en paz, abrigaos y saciaos», pero no le da lo necesario para el cuerpo, ¿de qué sirve? Así es también la fe: si no tiene obras, está muerta por dentro. Pero alguno dirá: «Tú tienes fe y yo tengo obras, muéstrame esa fe tuya sin las obras, y yo con mis obras te mostraré la fe».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Filipo; por el camino preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?». Ellos le contestaron: «Unos, Juan el Bautista; otros, Elías, y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?». Tomando la palabra Pedro le dijo: «Tú eres el Mesías». Y les conminó a que no hablaran a nadie acerca de esto. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, ser reprobado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Pero él se volvió y, mirando a los discípulos increpó a Pedro: «Ponte detrás de mí, Satanás! ¿Tú piensas como los hombres, no como Dios!». Y llamando a la gente y a sus discípulos y les dijo: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque, quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio, la salvará. Pues ¿de qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero y perder su alma?».

«Vós sou el Messies... El Fill de l'home ha de patir molt»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

La predicació de Jesús a Galilea està arribant al final. Jesús sent la necessitat de dur els seus deixebles a un lloc retirat des del qual valorar la tasca realitzada fins al moment.

A Cesarea de Felip, a la frontera amb el Líban, Jesús pregunta als seus sobre la recepció del seu missatge. La gent el té per profeta, en la línia de Joan Baptista, o bé d'Elies. Els deixebles, però, per boca de Pere, veuen en ell al Messies. Aparentment han sabut captar la veritable identitat de Jesús.

No obstant això, la concepció de Messies dels seus deixebles i la de Jesús no és la mateixa. Al segle I de la nostra era, hi havia diferents concepcions de Messies, segons els grups religiosos i les seves teologies. Un Messies-rei, fill de David, capaç d'enfrontar-se als romans i de fer-los fora per tal de reconstruir l'antic reialme de David, el seu avantpassat. Un Messies-mestre capaç d'implantar la Llei de Moisès i la seva pràctica minuciosa entre tots els jueus. Un Messies-sacerdot, fill de Leví, capaç de purificar i renovar el Temple i el seu culte...

Els deixebles de Jesús, fills de la seva època, pensen en un Messies triomfador, en raó dels signes que han vist realitzar a Jesús. Jesús, en canvi, no es presenta com a Messies, sinó com a Fill de l'home. Un títol que recalca l'aspecte sofrent de la seva missió. Ell parla de fracàs des de la perspectiva terrenal: ha de patir molt, ser condemnat i ser executat; però de victòria des de la perspectiva de Déu: ressuscitar als tres dies.

Jesús es mou en la línia del Servent sofrent de Déu del llibre d'Isaïes. La primera lectura ens presenta unes paraules del tercer càntic del Servent (que també llegim el Dimecres Sant) que parlen de menyspreu i fracàs. El profeta, tanmateix, troba la seva confiança en la fidelitat de Déu, que li promet no l'èxit sinó la perseverança en la seva missió.

En escoltar l'anunci del fracàs, Pere reacciona, mostrant així que no ha entès realment el messianisme de Jesús; i per això, rep el fort improperi de Jesús: «Fuig d'aquí, Satanàs! Tu penses com els homes, no com Déu!»

Per a Déu, el fracàs i la mort no representen cap obstacle ni cap fracàs, sempre que corresponguin a la fidelitat i al lliurament de tota una vida. Nosaltres, per contra, com Pere i com Satanàs, esperem més aviat resultats i balanços positius, fins i tot reeixits de la nostra activitat i dels nostres compromisos. Però si pensem i fem així, no som bons seguidors de Jesús, rebutjat, mort pels homes, però ressuscitat per Déu.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Dissabte 18, a les 18 h. Missa d'inici de curs de les confraries i germandats rocieres (FECAC) a la Catedral.

Diumenge, 19. Presentació de Mn. Josep Maria Cot com a Administrador parroquial: **a les 10.30 h**, a Santa Maria de Barberà; **a les 12 h**, a Sant Jordi de Sabadell.

Notícies

Exercicis espirituals d'ordes. Del 23 al 27 d'agost, a la casa de la Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui, Mons. Javier Vilanova, Bisbe auxiliar de Barcelona, dirigí els exercicis espirituals als candidats a ordes de les diòcesis catalanes, entre ells quatre diaques i un seminarista de Terrassa.

Mons. Cristau celebra la Festa Major de Granollers. El diumenge 29 d'a-

gost, Mons. Salvador Cristau, Administrador diocesà, presidí l'ofici de Festa Major de Granollers, a la parròquia de Sant Esteve. Hi assistí el Sr. J. Mayoral, Alcalde, i diversos regidors de la corporació municipal.

Entrega de nomenaments. El dimecres 1 de setembre, Mons. Salvador Cristau va presidir l'entrega de nomenaments de Vicari judicial, administradors parroquials, vicaris i delegats episcopals.

En la pau de Crist

Mn. Francesc Josep Catarineu Vilageliu. Prevere de la diòcesi de Ter-

rassa, morí a Barcelona el 14 d'agost a l'edat de 79 anys i 52 de presbiterat. Va ser Vicari de Sant Esteve de Granollers, Rector de Santa Maria de Cardedeu i de Sant Muç de Cànoves i Arxipreste del Montseny. Posteriorment va ser Rector de Sant Feliu i de la Santíssima Trinitat de Sabadell i Administrador parroquial de Santa Maria de Gràcia de Sabadell. Va ser el primer Delegat episcopal de Càritas i Pastoral Social. Va ser membre del Consell Presbiteral i formà part de la Comissió diocesana per al Diaconat Permanent. Presidí les exèquies al Tanatori de les Corts, Mons. Salvador Cristau, Administrador diocesà.

Mn. Esteve Sanz Pérez. Prevere de la diòcesi de Terrassa, morí a Barcelona el 21 d'agost a l'edat de 84 anys i 60 de sacerdoti. Va ser Rector de les parròquies de Santa Maria i Sant Joaquim de Martorelles, membre del Consell Presbiteral i Arxipreste de Mollet. Presidí les exèquies al Tanatori de les Corts, Mons. Salvador Cristau, Administrador diocesà.

Mn. Joan Galtés Pujol. Canonge de la Catedral de Barcelona, morí el dia 30 de juliol a Barcelona. Va ser Vicari de Sant Esteve de Granollers i Rector de Sant Vicenç de Mollet.

Mn. Damià Sánchez-Bustamante Páez. Prevere de Barcelona, morí a Barcelona el 15 d'agost. Va ser el primer Rector de la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa.

Agenda

Ordenació de preveres. El diumenge 10 d'octubre a les 18 h, a la Catedral del Sant Esperit, Mons. Salvador Cristau Coll ordenarà de preveres: Mn. Jacob Espín Ordás, Mn. Joan Hernández Plaza, Mn. Jan Martínez Alonso i Mn. Pedro Martínez Durán, diaques de la diòcesi de Terrassa. Degut a la limitació de l'aforament es podrà seguir pel canal YouTube del Bisbat.

Llibres

La vida en Cristo del papa Francesc. Aquest volum de 192 pàgines, de l'editorial Romana, continua la sèrie de les paraules del sant Pare com a instrument útil per seguir l'activitat del papa Francesc i apreciar reposadament les seves intervencions, en les quals el Papa parla al cor dels fidels. El papa Francesc analitza, verset a verset, l'oració del Parenostre, inicia un cicle complet i sistemàtic de catequesi en relació als Manaments de la Llei de Déu.

CARTA DOMINICAL

La fe es la clave

Durante los últimos años nos hemos acostumbrado a utilizar las llaves, y no sólo para abrir las puertas, sino para tras muchas actividades que se han hecho habituales en nuestra vida. No siempre las llamamos «llaves» sino también «claves» o «contraseñas» que nos son necesarias para muchas cosas.

Y resulta que Dios, nuestro creador, nos da también una clave para vivir en el día a día en medio de las oscuridades que nos rodean. Es una clave que nos abre el sentido de la vida, de las cosas que nos suceden a nosotros y también de las

que acontecen en el mundo, incluso para entender aquello que no acabamos de captar.

Esta clave es la Fe. Sin la fe no entendemos nada, no somos capaces de nada. Sin la fe no vemos en la oscuridad, no sabemos hallar el camino. Sin la fe fácilmente nos hundimos como san Pedro en el lago de Tiberíades que, cuando Jesús le dijo que fuera hacia él caminando sobre el agua, empezó a hacerlo sí, pero: «al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: ¡Señor, sálvame! Enseguida Jesús extendió la ma-

no, lo agarró y le dijo: ¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?» (Mt 14,29-30).

Por desgracia muchos hombres y mujeres hermanos nuestros viven sin fe, en la sombra, en la duda por no decir en la indiferencia también. Pero, desgraciadamente, también muchos cristianos no acabamos de creer plenamente.

Por ello es tan importante la clave de la fe. Hay quien dice que la fe es oscura pero no es así. Totalmente al contrario, quienes somos oscuros somos nosotros, y la fe es luz para caminar en medio de la oscuridad. Como dice un salmo: «Lámpara es tu palabra para mis pasos, luz en mi sendero» (Salmo 119,105).

Reconozcamos como los apóstoles que necesitamos más fe y pidámosla. Un día ellos fueron al Señor y le dijeron: «Aumentanos la fe». El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esta morera: Arráncate de raíz y plántate en el mar, y os obedecería» (Lc 17,5-6).

La fe no es una teoría, ni mucho menos un absurdo. La fe es la adhesión personal de todo nuestro ser a Dios, un Dios que nos ama y quiere lo mejor para nosotros y para el mundo. Necesitamos la adhesión plena a Él y a lo que Él nos ha revelado, y por tanto nos lo dice ahora a nosotros (Catecismo de la Iglesia Católica 176).

Esta es la clave que el mundo necesita, y nosotros también.

† SALVADOR CRISTAU COLL
Administrador diocesano de Terrassa